

Másnapon felkerestem a nyomorultat. Ott feküdt már a gyepen s hogy felismert, erősen zokogni kezdett.

— Látod, Jóska, nem esett volna rajtad szerencsétlenség, ha nem kegyetlenkedel az állatokon! — mondtam neki.

— Beismerem, hogy magam voltam okozója szerencsétlenségemnek! — zokogta a szerencsétlen. — A szüleim korán beléinoltották a vérengző természetet s nem tanítottak arra, mit azóta itt, e nyomorult fekhelyen megtanultam, hogy az állatok is Isten teremtsései és az Isten nem hagyja büntetés nélkül, ki az ő kiesinyei közül csak egyet is megbánt méltatlanul.

Fájó szívvvel vettem búcsut a szerencsétlen embertől, ki jó későn, maga kárán tanulta meg, hogy a bűnt utóléri a büntetés.

Régi, régi történet ez, de még ma is emlékezem reá. Még ma is előttem van az a nyomorult Kerekes Jóska, kit Isten oly súlyosan büntetett meg azért, hogy meg nem becsülte a szegény állatot.

Leirtam nektek, édes atyámfiai! Tanuljatok belőle, mert boldog, ki más kárán tanul!

Egy akadályverseny.

Irta: K. A.

Gyönyörű tavaszi nap volt. Az emberek ezrivel özönlöttek a sokat ígérő turfra. A nagy akadályverseny volt ezen ezrek vándorlásának fő indító oka. Az első versenyek aránylag gyorsan multak el, kevés érdeklődés mellett, míg végre ki nem teszik a táblát a nagy versenyre; de melyre, sajnos, csak négy ló jelentkezett. Az emberek előbb megvárják a próbagaloppot, mielőtt a totalizateurhöz rohannának. E próba alkalmával mind a négy ló jól ugrik, de egy mégis kiválik közülök s ez a favorit Csillag, gróf N . . . pej-ménje.

A nyeregben maga a gazdája ül s öntelt mosolylyal simogatja lovának nyakát, mintha biztosra venné a győzelmet. A népség tömegesen rohan a totalizateurhöz, hogy ott kiki pénzét a maga kedvezésére tegye, legtöbbje Csillagban bizik. — Már lobog a starter fehér zászlaja és mindenki feszült figyelemmel kíséri a lovak ugrádozásait, míg végre egy pillanatban mind a négy ló neki nem rugaszkodik, és most ime megindul a verseny. Elül vezet Csillag. Gazdája úgy lovagolja, mintha el akarna futni előlük. A kisebb akadályokat minden nehézség nélkül ugorják át. Gróf N . . . nagy büszkén hátra tekint és akkor észreveszi, hogy M. főhadnagy már sarkában van lovával. Ő nem akarja a dicsőséget átengedni, sarkantyuit a ló oldalába vágja és borzasztót húz ostorával a ló temporára. A ló fájdalmában irtóztatóan neki

rugaszkodik és megvadulva rohan tova. A közönség látva a ló rohanását, éljen kiáltásokba tör ki, de nem látja, mint esuklanak a nemes állat inai, sőt úgy látszik maga a lovasa sem veszi észre, mert megkoczkáztatja a kőfalon és árkon a keresztülugratást. De ez egyszer csalatkozott és meglakolt vakmerőségeért. A nemes ló, mely vad száguldozásában teljesen elfáradt, nekiugrott ugyan az akadálnak, de szerencsétlenségére már nem éré el az árok túlsó partját, hanem a mélységbe bukott; lovasa pedig, ki estében a túloldalra jutott ugyan, eszméletét veszve, az utána következő lovaktól majdnem halálra gázoltatott. A közönség egyik része kétségbeesve nézte e bukást, de nem annyira a lovat sajnálta, melyet tört lábai miatt agyon kellett löni, sem pedig a sajnálatra méltó grófort, kit félholtan vittek el a gyepről, mint inkább a pénzt, melyet könnyelműen elveszített; másik része pedig örömrivalgással fogadta az elsőnek beérkező M. főhadnagyot, meg nem indítva e balesettől jókedvűen hagyta el a lóversenyteret. Én magam is szemtanuja voltam e jelenetnek és borzadva e vakmerő sporttól és megutálva a közönség rút nyereszkedését, ama szilárd föltevással tértem haza, hogy ez állítólagos nemes sportra, ha módomban lesz is, soha egy fillért sem fogok áldozni.

Szeresd az állatot! . . .

Szini Pétertől.

Szeresd az állatot, — szeressed, gyermekem!
Szívedben iránta gyűlölet ne legyen.
Mélyen oda legyen a lelkedbe vésvé:
Minden állat a jó Isten teremtése!

Ő adta, gyermekem, a hasznos állatot,
Ki hatalmas kézzel neked éltet adott;
Jóságát hirdeti a porszemnyi bogár
S minden állat, a mely földön s föld alatt jár.

Neked okos lelket adott jó Istened
S fájdalomad nyelveddel ki is fejezheted;
Ha valaki megbánt, ártatlanul megsért,
Elpanaszolhatod és vehetsz rajta bért.

De a szegény állat, lásd, beszélni nem tud,
Bár életét védi, mikor előled fut; —
Terhelheti apád bármily súlylyal lovát,
Nem tudja mondani: nem bírom már tovább!

Hasznunkra teremtett a jó Isten nekünk
Sok állatot, hogy fentarthassuk életünk;
De kegyetlenkedni rajtuk, az nem járja!
Hallgass, jó gyermekem, lelkednek szavára.